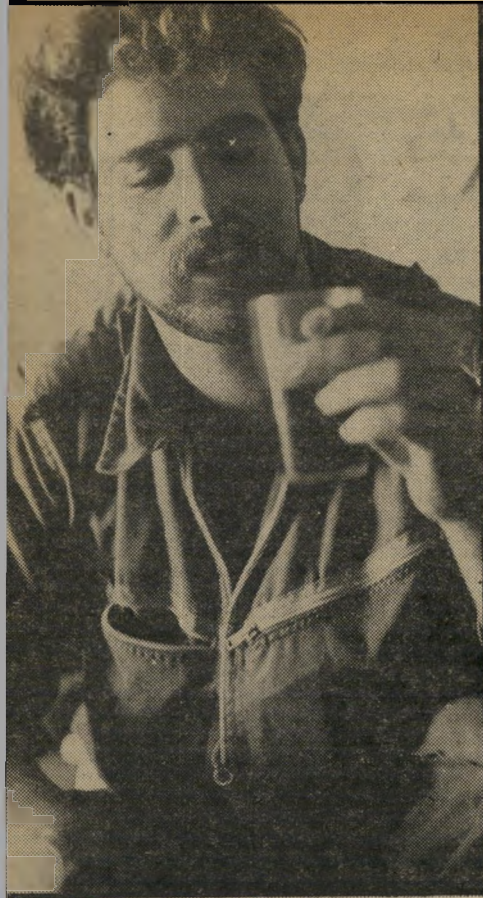

שוקי, שלמה ויורם - בין הקרבות

רות על כל שיקול הגיוני, בו חושב אדם על חייו. שלמה, שמרבית חייליו נפגעו בקרב, אינו מוותר. הוא בורח מבית-החולים, מדדה על רגל אחת, אינו יכול להפעיל את רגלו הפגועה.

אין זו הפעם הראשונה שלמה נפגע בקרב ובאותה רגל, אולם הוא ימשיך. הוא קורא לשוקי ויורם, ואלה מארגנים נגמ"שים חדשים ולוחמים, ויוצאים שנית לקרבות.

משימתם הייתה לחלץ את הנצורים ב־אחד המעוזים, אחד מאותם מעוזים שמהם הצליחו הם עצמם לברוח. הם אינם אומרי רים דבר. הם מכירים את שטח הקרבות ויודעים את המחכה להם. הם נכחו בהי ערכות הכוח המצרי, וידעו להעריכו בכונה. הם היחידים היודעים מהי משמעותם של טילי הנגמ"ש וכמה מסוכנים הם. אולם הם אינם אומרים מאומה. מעט הפחד בליבם על הנכון להם אינו נראה כלפי חוץ.

לעשות על-מנת לעצור, אלא שמרבית חייליו, שנפגעו בינתיים, משאירים אותו כמעט בודד במערכה. הוא אינו יודע מהו הנשק שיוכל לטילי הנגמ"ש. ואלה נשלחים לעברו בכמויות עצומות, ללא חסך וללא הבחנה.

יורם מחליט על נסיגה. באותם רגעים שם ליבו לטנק הפגוע. המתקרב לעברו, והשייך לצה"ל. הוא מבין כי משהו זקוק לעזרה, והחליט להישאר דקות אחדות. עד שהטנק יגיע אליו.

עד מהרה הוא מבחין בשוקי. העומד חשוף לאש האוייב, וממטיר עליהם אש תופת. הוא מתקרב לעברו בנסיגה לעזרה. ברגע זה נפגע אחד החיילים, והמיקלע נעצר. יורם אינו מוותר. הוא מניח את הנפגע בצד, וממשיך להתקרב לטנק של שוקי.

עתה לוחמים השניים כנגד ההמונים, המקיפים אותם. ללא אשליות הבינו ש־סכויים להמשיך במאבק ולנצח בו משולל כל הגיון. השניים גם ידעו שכעת מילחמתם תם היא מילחמת-קיום.

בכוחות משותפים, כשהאחד מחפה על השני, החלו השניים לסגת. אין הם שוכחים את הפצועים, המוטלים בצידי הדרך. הם מעמיסים אותם על הנגמ"ש. גם שוקי וחברו עוברים לנגמ"ש, אותו הם מכירים היטב, ויכולים לתפעלו בצורה היעילה ביותר.

הם מתחילים בנסיגה. בדרך מיקרה הם עוברים בדרום, ליד נגמ"ש שני, הנאבק על חייו. נגמ"ש זה שהיה כבר פגוע מירי בזוקה. היה מלא בנפגעים, כשרק אחד נותר להמטיר אש על האוייב המקיפו.

הם מתקרבים מעט, ומבחינים במפקדם שלמה, מפקד-הפלוגה.

הנגמ"ש של שלמה נפגע עוד ברגעים הראשונים של הקרב, כשמכל החיילים בו נשאר בחיים אך הוא והנהג.

שלמה נפגע ברגלו. הוא מרגיש את הי רסיסים הרבים שנפגעו בו, ואת הדם הרב הזורם מרגלו הפגועה. אולם הוא ממשיך בקרב, אינו נכנע, אינו אומר נואש.

עתה עם הצטרפות הנגמ"ש של יורם ושוקי, הם מקווים יותר. חמישה חיילים בשני נגמ"שים נאבקים על חייהם, כשהי נגמ"שים מלאים בהרוגים ובפצועים.

לבית החולים

וחרזה

כך הם מניעים לעורף עייפים, פצועים, המומים מעט לאחר כל מה שעבר עליהם. שוקי ויורם הלכו לנוח מעט. שלמה נשלח בדחיפות לבית-החולים, למרות סירובו החוזר ונשנה.

יום עבר, יום אחד בלבד, ודמותו של שלמה מופיעה בבסיס ממנו יוצאים הכוחות להילחם באוייב. הימים ימים ראשונים לקרבות. החששות מן הצפוי לצה"ל גובי

לים מצריים שהיו בקירבת הטנק, שניסו לירות בו מקרוב, או לזרוק לעברו רימור גזים, נדרסו על ידו. שוקי אינו מרחם. כימעט מטורף עלה עליהם עם הטנק, כשר הוא עוצם את עיניו. אין הוא יכול לר אות את הזוועה.

הוא חוזר להודקף בצריח, ולהמטיר אש תופת על האוייב, מלווה בקללות ובזעי קות-אימים, שנועדו לעודד אותו עצמו.

חברו, שישב מתחתיו והגיש לו את הר כדורים והרימונים, נדהם בשניות הראשוני נות. מייד התאושש, והחל אף הוא להזר דקף מפעם לפעם ולשלוח חיציו באוייב.

המצרים אינם אומרים נואש. הם עדיין בהמון רב סובכים את הטנק, אינם משל חים טילים משום חשש לחייהם. שוקי מני צל זאת, ומתחיל בנסיגה אחורה, כשר הצריח מופנה לעברם, יורק אש.

רק עתה שם ליבו לכך שאינו יכול להפעיל את הקשר. הוא מתחיל לחשוב על חייו שלו ועל האפשרות המועטת להינצל. המצרים, שהחלו לשים ליבם ל־ב־ריחתו, הקיפוהו.

הטנק, הנוסע לאחור, דרס את הנמצאים בצידו. שוקי מסתובב כמטורף מצד לצד, ומונע בעזרת אפשרות פגיעה. כך המשיך עד שהגיע למעוז השני, שם נמצא חברו מפקדו, יורם.

יורם

מדגניה

יורם, איש דגניה א', קצין בשירות סדיר עדיין, בן 21, אף הוא נמצא בר מעוז עם תחילת הלוחמה. מרבית חייליו נפגעו עוד בדקות הראשונות של הקרב. בנסיגה לברוח מן הטילים באמצעות נגמ"שים, פרט לנגמ"ש אחד, נפגעו כל שלושת האחרים. שהיו מלאים חיילים, עליידי טילי הנגמ"ש.

האבדות הרבות לא ריפו את רוחו של יורם. הגם שהבוקי-הטילים היוו הפתעה עבורו, לחם באוייב, שהחל מקיפו, באמצע עות המיקלעים שהיו ברשותו, ועשרות רימונים אותם הטיל על האוייב.

גם יורם מבין שאם רוצה הוא בחיים, הוא חייב לסגת מעט, על-מנת לשוב ולהתי ארגן. אלא שלדעתו מוקדם עדיין לסגת. לא לפני שכל האפשרויות האחרות עדיין לא נוסו. הוא פוגע באוייב בעזרת כלי הנשק הקלים שלרשותו, ועוצרם לרגעים מיספר.

באותם רגעים החלו המצרים להגיע לשפה המיורחית של התעלה בכמויות עצור מות. מעולם לא ראה כליכך הרבה חיילים במקום אחד. הוא עושה את כל הניתן

לאחר יומיים הם חוזרים לקרבות. עולים על "החוזה הסינית" הידועה לשימצה.

הפעם הם יכולים לה. באש עזה הם מתעלים בפעם השלישית, תוך ימים ספורים, על כוחו הרגיל של בן-אנוש, ויכור לים לכוה העצום שבחוזה הסינית. הם חוזרים להתארגנות, ומתכוננים להמשך הלחימה.

מצבו של שלמה בכי רע. את הקרבות ניהל כשהוא חורק-שיניים מכאב, ואינו משמיע הגה. הוא חושב על המשך הלחימה לאחר הקרב על החוזה.

לרגע הוא קופץ אל הדוקטור, לקבל דבר-מה נגד כאבים. הרופא המום למראהו, אוהז בו בחזוקה עד לפינויו לבית-החולים.

שוקי ויורם עדיין המשיכו במילחמתם.

נסה לשאול את שוקי מה עשה, או את יורם. מאום. בקול שקט, בפעם המיידע־כמה, עונים השניים "הקיפו אותנו. ניסינו לעצור אותם. לא כל-כך הצלחנו..."

הם לא הצליחו. השלושה שעצרו מאות חיילים מצריים, בלחימה עיקשת שאין יכולת להבינה. השלושה שידם ונפשם נתנו, יותר מכל, אפשרות לכוה-המילואים לבוא ולהדוף את התקפות האוייב. הם לא הצליחו...

הם עדיין בשדה, במקום כלשהו.

..לא כליכך

הצלחנו

הם יוצאים, ולאחר יממת לחימה חוזרים מעטים, מעטים מכפי שיצאו. הרוב הגדול נפגע ע"י האוייב. משמיתם לא עלתה בידם. אי-אפשר היה להגיע לכוח הנצור. דמעות בעיניהם על שלא הצליחו להגיע לחבריהם הנצורים.

הם ישנים מעט, ומארגנים כלי-לחימה חדשים ואוספים כוח חדש להילחם בו.

שוקי ויורם ממערב לתעלה, עם שבויים